

Versplinterd

KARIN SLAUGHTER BIJ DE BEZIGE BIJ

Nachtschade
Zoenoffer
Een lichte koude huivering
Vervloekt geluk (red.)
Onzichtbaar
Trouweloos
Triptiek
Onaantastbaar
Onbegrepen

KARIN SLAUGHTER

Versplinterd

Vertaling Ineke Lenting

2009
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2008 Karin Slaughter

Copyright Nederlandse vertaling © 2008 Ineke Lenting

Eerste druk juli 2008

Vijfde druk april 2009

Oorspronkelijke titel *Fractured*

Oorspronkelijke uitgever Delacorte Press, New York

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Trevillion Images/Clayton Bastiani

Foto auteur Alison Rosa

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 4074 1

NUR 305

www.uitgeverijcargo.nl

Voor Irwyn en Nita...
voor alles...

Proloog

Abigail Campano zat in haar auto, op het stuk straat voor haar huis. Ze keek op naar de statige woning, die ze bijna tien jaar geleden hadden laten verbouwen. Het huis was gigantisch – veel te groot voor drie mensen, en al helemaal nu een van hen, als alles goed ging, nog binnen een jaar naar de universiteit zou vertrekken. Wat moest ze beginnen wanneer haar dochter zich op haar nieuwe leven zou storten? Dan zou het weer Abigail en Paul zijn, net als voor Emma's geboorte.

Ze kreeg al buikpijn bij het idee.

Paul kwam weer aan de telefoon, en zijn stem knetterde door de autospeakers. 'Schat, hoor eens...' begon hij, maar haar gedachten dwaalden weer af terwijl ze naar het huis zat te kijken. Wanneer was haar wereldje zo klein geworden? Sinds wanneer bracht haar dag niets dringenders dan de zorg om andere mensen, om andere dingen: Had de kleermaker Pauls overhemden klaarliggen? Had Emma vanavond volleybaltraining? Had de woninginrichter dat nieuwe bureau voor het kantoor al besteld? Had iemand eraan gedacht om de hond uit te laten, of zou ze straks vijf liter pis van de keukenvloer moeten dweilen?

Abigail slikte, en haar keel snoerde dicht.

'Volgens mij luister je niet eens,' zei Paul.

'Ik luister wel.' Ze zette de motor af. Er klonk een klik en door het wonder van de techniek verplaatste Pauls stem zich van de autospeakers naar haar mobiele telefoon. Abigail duwde het portier open en liet haar sleutels in haar tas vallen. Met de telefoon tegen haar oor geklemd haalde

ze de post uit de brievenbus. Elektriciteitsrekening, creditcard, Emma's schoolgeld...

Paul zweeg even om adem te halen, en ze greep haar kans.

'Als ze helemaal niets voor je betekent, waarom heb je haar dan een auto gegeven? Waarom heb je haar meegevoerd naar een plek waarvan je wist dat mijn vriendinnen er zouden kunnen komen?' Lopend over de oprit liet Abigail de woorden over haar lippen komen zonder ze nog langer diep vanbinnen te voelen, zoals de eerste paar keren dat het was gebeurd. Waarom heb je aan mij niet genoeg, had ze toen willen weten.

Waarom kan het bij jou nooit op, klootzak, was het enige wat haar nu nog interesseerde.

'Ik had gewoon behoefte aan iets anders,' zei hij, weer zo'n cliché.

Terwijl ze de trap naar de veranda op liep, stak ze haar hand in haar tas om haar sleutels te pakken. Door zijn toedoen was ze bij de club weggegaan, had ze haar wekelijkse massage en lunch met haar beste vriendinnen overgeslagen, want ze voelde zich vernederd nu Paul het lef had gehad met een of ander nepblondje van twintig in hun favoriete restaurant te verschijnen, waar iedereen ze gezien had. Ze wist niet of ze zich daar nog ooit durfde te vertonen.

'Ik heb ook wel eens behoefte aan iets anders, Paul,' zei Abigail. 'Hoe zou jij het vinden als ik voor iets anders koos? Hoe zou jij het vinden als je op een dag met je vrienden zat te praten en merkte dat er iets aan de hand was, en pas nadat je ze praktisch gesmeekt had om het te vertellen te horen zou krijgen dat ze mij met een andere vent hadden gezien?'

'Ik zou achter de naam van die lamlul proberen te komen en dan zou ik naar zijn huis gaan en hem vermoorden.'

Waarom voelde ze zich ergens ook nog gevleid als hij dat soort dingen zei? Als moeder van een opgroeiend meisje had ze zichzelf aangeleerd om altijd het positieve te zoeken achter de meest krankzinnige opmerkingen, maar dit was belachelijk. Nog afgezien van het feit dat Pauls knieën